

W Św. Franciszka

PISMO WSPÓLNOTOWE
PRZY KOŚCIELE ŚW. FRANCISZKA Z ASYŻU
W ANTWERPII

Kapucyni Antwerpia | Ossenmarkt 14 | 2000 Antwerpen | e-mail: kapucyni.antwerpia@gmail.com | rektor kościoła tel. (+32) 474 624 031

Drodzy przyjaciele naszego Kościoła,

Z wielką radością oddajemy w Wasze ręce kolejny numer naszego czasopisma, przygotowany na szczególny, maryjny miesiąc – maj.

Ostatnie dni były dla nas czasem przeplatających się emocji: smutku po śmierci papieża Franciszka (†21 kwietnia) oraz radości z wyboru jego następcy. 8 maja 2025 roku, podczas drugiego dnia konklawe, w czwartym głosowaniu, nowym biskupem Rzymu – 267. papieżem – został wybrany kardynał Robert Prevost. Dziękujemy Bogu za dar nowego pasterza i z wiarą polecamy go w naszych modlitwach.

Wielkanoc w naszej Wspólnocie

Z serdecznym pozdrowieniem i modlitwą,
Br. Marcin Derdziuk

Podczas tegorocznych Świąt Zmartwychwstania Pańskiego po raz kolejny mieliśmy przyjemność gościć w naszym kościele br. Wiesław Blocka. Posługujący na co dzień w Rzymie kapłan przyjechał do nas ze Słowem Bożym na ten czas.

W Wielki Czwartek rozpoczęliśmy czas oczekiwania na Zmartwychwstanie Jezusa. Biblijna Ostatnia Wieczerza, jaka miała tego dnia miejsce, była spotkaniem gospodarza, który pragnie pożegnać się ostatecznie ze swoimi gośćmi. Ani apostołowie, ani Maria nie wiedzieli, że czas odejścia jest już tak blisko. Chrystus postępuje zgodnie z tradycją Starożytnego Bliskiego Wschodu: niczym sługa, obmywa nogi gościom przed wejściem do domu. Tym samym daje wszystkim przykład, aby też tak czynili. Jest to zaproszenie Jezusa do życia w duchu służby dla innych, którego nie wszyscy przyjęli: Judasz wydał Jezusa za 30 srebrników, Piotr wyparł się Go 3 razy. W dzisiejszych czasach jest podobnie. Powodem tego jest ludzki egoizm, bo ludzie nie chcą przyjąć zaproszenia Jezusa. Kiedy Chrystus w trakcie wieczerzy ustanowił sakramenty Eucharystii i Kapłaństwa, odpowiedział pokorną miłością, że chce być na innych. Duchowny dodał, że *Bóg obmywa nam nogi, abyśmy mogli budować Kościół i siebie samych, abyśmy mieli siłę służyć innym, gdyż na koniec czasów zwycięstwo będzie w Nim samym i będzie udziałem tych, którzy idą za Nim, kochają drugiego człowieka i są gotowi do posługi.* Pod koniec nabożeństwa ojciec Wiesław obmył stopy 12 ochotnikom zebranych przed ołtarzem.

Wielki Piątek był dniem, kiedy nasze sprawy zeszły na dalszy plan, a my w ciszy i spokoju oczekiwaliśmy. Rozważania poprzedziło słowo Misterium Męki Pańskiej wg. św. Jana. Duchowny przedstawił obraz Jezusa, chowającego się za zastoną tajemnicy życia i śmierci. – *Umieramy sami: ja i śmierć, nikt nam nie towarzyszy. (...) Jeżeli życie w łonie matki jest komunią, gdy nie jesteśmy w stanie sami przetrwać, śmierć łamie tę komunie.* Dodaje, że *Chrystus oddał wszystko Ojcu. Wówczas pojawiają się pytania: po co? Dlaczego? Po co ten Krzyż?* I mówi, że *odpowiedzi należy szukać w ciszy serca, nie ubierać jej w słowa. (...) Z ciemności i ciszy pochodzi odpowiedź, śmierć staje się początkiem, rodzi życie, od niej się zaczyna - tu na początku każdy z nas rodzi się na nowo.* Tego dnia wierni mieli też okazję adorować Krzyż przez ucałowanie w procesji do Ołtarza.

Sobota upłynęła na błogosławieństwie pokarmów, a wieczór na Liturgii Paschalnej. Wierni zebrali się najpierw w ogrodzie klasztoru aby poświęcić wodę i ogień, który następnie został przyniesiony w procesji paschalnej do naszej spowitej w ciemności świątyni. Następnie wysłuchaliśmy Orędzia Paschalnego, a po nim Słowa Bożego z czytań: z Księgi Rodzaju, o stworzeniu Świata oraz ofiarowaniu Bogu przez Abrahama swego syna Izaaka, z Księgi Wyjścia o przejściu ludu wybranego przez Boga przez Morze Czerwone, z księgi Proroka Ezechiela, w którym Pan Bóg mówi o prorocztwie - zapowiedzi chrztu i oczyszczenia z wszelkiego grzechu. Następnie ojciec Wiesław odczytał Ewangelię wg. Św. Łukasza, w której mowa o zastaniu przez niewiasty pustego grobu. Duchowny nawiązał do Paschy jako procesie przejścia: – *Bóg stworzył świat z niczego.* Podobnie Abraham, zaufał Panu, ofiarowując mu swego syna, czy też naród wybrany przeszedł z wiarą Morze Czerwone suchą stopą. Kolejny symbol przejścia - chrzest święty, dzięki któremu staliśmy się dziećmi bożymi, a ostatnim przejściem będzie przejście ze śmierci do życia. Na koniec odnowiliśmy przyrzeczenia ze Chrztu Świętego.

W Niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego nabożeństwa rozpoczęliśmy poranną rezurekcją na placu przed kościołem. W Południe natomiast do grona Dzieci Bożych dołączył Nikodem. W tym dniu uczynionym przez Pana, Jezus ofiarował nam światłość, pokutę, chrzest, życie, miłość i przebaczenie. W odpowiedzi na zło, jakie mu uczyniliśmy, przekazał nam swoje miłosierdzie. Tego dnia świętowaliśmy przejście ze starego kalendarza do nowego: ze śmierci do życia. Jest to dar, gdyż nikt inny w historii świata nie ofiarował człowiekowi tyle, co Bóg. Pan zaprasza nas, abyśmy patrzyli na światło i się go nie bali, nie patrzyli wstecz oraz nauczyli bezinteresownej miłości.

Ostatniego dnia, w Poniedziałek Wielkanocny, ojciec Wiesław nawiązał do księgi Ewangelii św. Łukasza, która powstała ok 40 lat po Zmartwychwstaniu Jezusa. W tamtych czasach, podobnie jak za czasów Chrystusa, panowało prześladowanie rzymskie Żydów i pierwszych Chrześcjan. Ewangelista nawoływał do współbraci, aby sięgali do ksiąg Starego Testamentu, bo w nich jest odpowiedź i zrozumienie. Dziś mamy podobne trudne czasy prześladowań wiary. Jednak Chrystusa możemy poznać przez gest brania, błogosławienia, łamania i rozdania chleba, tak jak robił to Jezus Chrystus.

Odszedł Papież Nadziei

21.04.2025 o godzinie 7:35, po długotrwałej chorobie, Papież Franciszek odszedł do Domu Ojca w wieku 88 lat. Jeszcze w Wielką Niedzielę po raz ostatni wystąpił publicznie i pobłogosławił wiernych. Jego pontyfikat był okresem znaczących zmian i nowych kierunków w Kościele Katolickim. To czas charakteryzujący się otwartością, dialogiem, troską o ubogich i środowisko, a także reform w strukturach Kościoła, idących w tym kierunku.

Życie Papieża Franciszka to historia człowieka, który przeszedł długą drogę od młodego technika chemii do głowy Kościoła Katolickiego. Urodził się 17.12.1936 r. w Buenos Aires jako Jorge Mario Bergoglio. Jego dzieciństwo upłynęło w skromnej, robotniczej rodzinie, co już od najmłodszych lat wpływało na kształtowanie jego postawy życiowej – postawy bliskiej potrzebującym, otwartości na innych i głębokiej troski o sprawiedliwość społeczną.

Droga kapłańska i późniejsza kariera kościelna

Podczas studiów w Chile i Argentynie pogłębiał swoją wiedzę z zakresu humanistyki, filozofii i teologii. Po studiach uczył literatury i psychologii w kolegiach jezuickich. Został wyświęcony na księdza w 1969 r., a jego kariera duszpasterska szybko nabrała tempa. W latach 1973-1979 pełnił funkcję prowincjała jezuitów w Argentynie. Okres ten był trudny ze względu na rządy wojskowej dyktatury. Jego postawa w tamtym czasie, szczególnie wobec represji, była później przedmiotem kontrowersji – opozycjoniści zarzucali mu zbyt małą aktywność w obronie prześladowanych. Jednak wśród potrzebujących szybko zyskał reputację osoby o niezwykłej empatii, a jednocześnie zdecydowanie stawiającej czoła problemom społecznym. Jego praktyczne podejście do nauczania Kościoła oraz troska o najuboższych ludzi przyniosły mu ogromne uznanie wśród parafian i duchowieństwa. Jako biskup, mianowany w 1992 r. przez papieża Jana Pawła II, a od 1998 r. jako arcybiskup Buenos Aires, Bergoglio angażował się w dialog z wiernymi, porumując idee miłosierdzia, solidarności oraz sprawiedliwości społecznej. W 2001 r. papież – Polak ponownie zwrócił uwagę na tego skromnego duchownego i mianował go kardynałem, co podkreśliło jego rosnące znaczenie na scenie kościelnej zarówno w Argentynie, jak i na świecie.

Wybór na papieża i pontyfikat

W 2013 r., po rezygnacji papieża Benedykta XVI, kardynał Bergoglio został wybrany na papieża, co czyni go pierwszym papieżem pochodzącym z obu Ameryk oraz pierwszym jezuitą na tym stanowisku. Jego elekcja była postrzegana jako szansa na nowy impuls w Kościele katolickim, zwłaszcza w kontekście otwartości na problemy społeczne, ubóstwo, kryzys środowiskowy oraz potrzebę dialogu międzykulturowego i międzyreligijnego. Jego pontyfikat wyróżniał się wieloma innowacjami i gestami, które zmieniły oblicze Kościoła Katolickiego.

1. Skromność. Franciszek od początku zrywał z tradycyjnym luksusem związanym z papieską godnością. Mieszkał w Domu Świętej Marty zamiast w Papieskich Apartamentach w Pałacu Apostolskim. Rezygnował z ozdobnych szat, preferując prostsze ubiory. Poruszał się zwykłym samochodem, często witając wiernych na ulicach Watykanu.

2. Bliski Kontakt z Wiernymi. Często spotykał się z biednymi, bezdomnymi i wykluczonymi, co stało się znakiem rozpoznawalnym jego pontyfikatu. Regularnie odwiedzał rzymskie szpitale, więzienia i domy spokojnej starości.

3. Encykliki. Za jego pontyfikatu powstały encykliki:

- **Lumen Fidei** (2013): Rozpoczęta jeszcze przez Benedykta XVI. Dotyczy wiary jako światła, które oświeca życie człowieka.

- **Laudato Si** (2015): papież apeluje do troski o środowisko naturalne i zrównoważony rozwój. To jedna z najważniejszych encyklik w historii Kościoła, która wywołała szeroką dyskusję na temat klimatu i ochrony środowiska.

- **Amoris Laetitia** (2016): poświęcona życiu małżeńskim i rodzinnemu, która wprowadza bardziej elastyczne podejście do problemów moralnych i pastoralnych.

- **Fratelli Tutti** (2020): Dotyczy braterstwa i wspólnej drogi ludzkości. Hasło to Franciszek wprowadził już na Synodzie Biskupów w 2013 r. Symbolizuje potrzebę budowania wspólnoty i braterstwa w Kościele.

Porusza tematy takie jak sprawiedliwość społeczna, migracja, wojna i pokój.

4. Adhortacje Apostolskie. Evangelii Gaudium (2013) to Programowy dokument, w którym wzywa Kościół do misyjnego przemiany i wyjścia na peryferie istnienia. Podkreśla misyjność, współczucie wobec ubogich i krytykuje obsesję na punkcie niektórych kwestii moralnych kosztem większych spraw społecznych.

5. Reformy i zmiany w Kościele. Papież Franciszek przeprowadził reformy Kurii Rzymskiej, aby była bardziej efektywna i mniej biurokratyczna. Utworzył rady kardynalskie, zwane **CG**, aby doradzać mu w zarządzaniu Kościołem i reformie Kurii.

6. Synod ds. Amazonii (2019) poświęcony regionowi Amazonii. Kontrowersyjne były propozycje dotyczące wyświęcania starszych, żonatych mężczyzn na kapłanów w odległych regionach, chociaż ostatecznie Franciszek w *Exhortatio Apostolica Querida Amazonia* nie zaaprobował tej propozycji.

7. Procesy Kanoniczne. Papież wdrożył bardziej surowe przepisy dotyczące nadużyć seksualnych, w tym motu proprio *Vos Estis Lux Mundi* (2019), które ułatwia zgłaszanie i śledzenie przypadków nadużyć. Utworzył również Trybunał do rozpatrywania nadużyć władzy przez biskupów.

8. Dialog Międzyreligijny i Ekumenizm. Papież spotkał się z patriarchą Rosyjskiego Kościoła Prawosławnego, Cyrylem, w 2019 r. podpisał wspólną deklarację z Wielkim Imamem Al-Azhar, Ahmadem al-Tayyebem w Abu Zabi, wzywającą do braterstwa ludzkiego i pokoju. Kontynuował i wzmacniał dialog ekumeniczny ze wspólnotami protestanckimi i anglikańskimi, a w 2016 r. spotkał się z patriarchą Konstantynopola, Bartłojem I, co było kolejnym krokiem w zbliżeniu Kościoła katolickiego i prawosławnego. Papież Franciszek całe życie dążył do służby Bogu i ludziom. Jego skromność, prostota i zaangażowanie społeczne sprawiły, że był rozpoznawalny i ceniony na całym świecie. Jego pontyfikat stanowił próbę odnowienia Kościoła i uczynienia go bardziej wrażliwym na potrzeby współczesnego świata.

Habemus papam!

8 maja b.r., w Watykanie, kardynałowie podczas trwającego dwa dni konklawe wybrali nowego papieża. Został nim pochodzący ze Stanów Zjednoczonych Robert Francis Prevost, który przyjął imię Leon XIV. Znany jest ze swojego doświadczenia misyjnego oraz pracy zarówno w Stanach Zjednoczonych, jak i w Ameryce Łacińskiej.

Wybrany papież urodził się 14.09.1955 r. w Chicago. Dorastał w Dolton, na przedmieściach Chicago, na terenie katolickiej parafii Najświętszej Maryi Panny Wniebowziętej, gdzie chodził do ośmioklasowej szkoły parafialnej. W młodości śpiewał w chórze kościelnym i służył jako ministrant. Jako 14-latek rozpoczął naukę w niższym seminarium duchownym St. Augustine Seminary High School w stanie Michigan, które ukończył w 1973r. Później studiował na trzech wyższych uczelniach katolickich: w Villanovie, Chicago i Rzymie. W 1977r. uzyskał licencjat z nauk matematycznych na Uniwersytecie Villanova. Dodatkowo studiował tam filozofię. W tym samym roku wstąpił do nowicjatu zakonu św. Augustyna w Saint Louis w stanie Missouri, w prowincji Matki Bożej Dobrej Rady, a po jego zakończeniu złożył pierwsze śluby zakonne i profesję wieczystą (29.08.1981r.). Rok później ukończył studia teologiczne na Katolickiej Unii Teologicznej w Chicago, uzyskując tytuł magistra teologii ze specjalizacją w misji międzykulturowej i jeszcze w tym samym roku otrzymał święcenia prezbiteriańskie w augustiańskim kościele św. Moniki w Rzymie, gdzie dwa lata później obronił licencjat prawa kanonicznego na Papieskim Uniwersytecie Świętego Tomasza z Akwinu. W 1987 r. uzyskał z wyróżnieniem stopień naukowy doktora prawa kanonicznego, na podstawie rozprawy *Rola lokalnego przeora Zakonu Świętego Augustyna*. W międzyczasie nauczał fizyki i matematyki w szkołach katolickich.

Augustianin w latach 1985–1986 i 1988–1998 posługiwał jako misjonarz w Peru w regionie Piura, gdzie był wikariuszem parafialnym katedry i kanclerzem prałatury terytorialnej. W czasie drugiego pobytu w Peru trafił na misję Trujillo, gdzie był dyrektorem odpowiedzialnym za wspólny program formacyjny dla kandydatów augustiańskich z tamtejszych wikariatów. W latach 1988–1992 sprawował urząd przeora tutejszego klasztoru. Był też wikariuszem sądowym i profesorem prawa kanonicznego, patrystyki i teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym San Carlos y San Marcelo. Przez cały czas sprawował opiekę duszpasterską nad wspólnotą Matki Bożej Matki Kościoła, przekształconą później w parafię św. Rity z Cascii, a w latach 1992–1999 był administratorem parafii Matki Bożej z Monserrat. W latach 1999–2001 był prowincjałem amerykańskiej prowincji zakonnej z siedzibą w Chicago. W latach 2001–2013 pełnił funkcję przeora generalnego zakonu św. Augustyna, a w kolejnych dwóch latach wikariusza prowincjalnego oraz dyrektora formacyjnego w konwencie w Chicago. W 2014 Uniwersytet Villanova uhonorował go tytułem *doktora honoris causa* nauk humanistycznych.

03.11.2014r. papież Franciszek mianował Roberta Prevosta administratorem apostolskim peruwiańskiej diecezji Chiclayo oraz biskupem tytularnym Sufar. Święcenia biskupie otrzymał w święto Matki Bożej z Guadalupe (12.12.2014r.), w Katedrze św. Marii w Chiclayo. Jako zawołanie biskupie przyjął słowa *In illo uno unum – W Nim stanowimy jedno z Objasnień Psalmów św. Augustyna*. 26.09.2015r. papież mianował go biskupem diecezjalnym tejże diecezji, a

5 lat później administratorem apostolskim diecezji Callao. 30.01.2023r. został prefektem Dykasterii ds. Biskupów i przewodniczącym Papieskiej Komisji ds. Ameryki Łacińskiej, wnosząc go jednocześnie do godności arcybiskupa *ad personam*. 30.09.2023r. w trakcie konsystorza na placu Świętego Piotra papież Franciszek kreował go kardynałem diakonem, nadając mu kościół tytularny św. Moniki. Miesiąc później został członkiem Papieskiej Komisji ds. Państwa Watykańskiego, a także członkiem w następujących Dykasteriach: ds. Ewangelizacji – Sekcji ds. Pierwszej Ewangelizacji i Nowych Kościołów Partykularnych; Nauki Wiary; ds. Kościołów Wschodnich; ds. Duchowieństwa; ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego; ds. Kultury i Edukacji; ds. Tekstów Prawnych. 28.01.2024r. uroczście objął swój kościół tytularny w Rzymie, a rok później, 06.02.2025r. został podniesiony przez papieża do rangi kardynała biskupa, diecezji suburbikarnej Albano.

08.05.2025r. w drugim dnia konklawe zwołanego po śmierci papieża Franciszka, w 4. głosowaniu został wybrany na 267. biskupa Rzymu. Tradycyjny biały dym, obwieszczający światu wybór nowej głowy Kościoła katolickiego, pojawił się o godz. 18:07. Po tym, jak Prevost wyraził zgodę na objęcie funkcji papieża, kardynał protodiakon Dominique Mamberti ogłosił wybór, używając tradycyjnej łacińskiej formuły *Habemus Papam*. Leon XIV pojawił się na balkonie Bazyliki św. Piotra, a później wygłosił swoje pierwsze przemówienie po włosku i hiszpańsku oraz udzielił błogosławieństwa *Urbi et Orbi* po łacinie. W trakcie przemówienia określił siebie mianem *syna św. Augustyna*, podkreślając swoje przywiązanie do zakonu augustianów.

Papież posiada podwójne obywatelstwo: amerykańskie i peruwiańskie, jest drugim papieżem pochodzącym z kontynentu amerykańskiego, pierwszym ze Stanów Zjednoczonych Ameryki, a także pierwszym należącym do Zakonu Świętego Augustyna. Jest drugim po Hadrianie IV papieżem posługującym się angielskim jako ojczystym językiem. Włada również językiem hiszpańskim, portugalskim, włoskim i francuskim. Ponadto potrafi czytać w języku niemieckim i po łacinie. Jako biskup Chiclayo krytykował koncepcję *gender* i sprzeciwiał się wprowadzeniu nauczania w tym zakresie: propagowanie ideologii *gender jest mylące, ponieważ ma na celu tworzenie płci, które nie istnieją*. Sprzeciwia się przyjmowaniu kobiet do stanu duchownego jako diakonów. Jako przełożony generalny Zakonu św. Augustyna w 2012r. dystansował się wobec kultury popularnej z powodu promocji *przekonań i praktyk sprzecznych z Ewangelią*, a konkretnie *homoseksualnego stylu życia i alternatywnego modelu rodziny złożonej z dwóch partnerów tej samej płci i adoptowanych przez nich dzieci*. Jako kardynał angażował się w problematykę imigracji, skrytykował podejście administracji Donalda Trumpa w tej kwestii. Sprzeciwia się aborcji, eutanazji i karze śmierci. W 2022r. jako biskup Chiclayo w jednym z wywiadów potępił wojnę rosyjsko-ukraińską, którą uznał za *prawdziwą inwazję, o charakterze imperialnym, w której Rosja dąży do podboju terytorium w celu zdobycia władzy*.

W ostatnim czasie media obiegało zdjęcie z 1982r., na którym widać świętego Jana Pawła II i 27-letniego Roberta Prevosta, który dopiero co przyjął święcenia kapłańskie. Tych spotkań było później jeszcze kilka. Już dziś mówi się, że obecny papież wyglądem przypomina naszego rodaka. Wierzymy, iż jego pontyfikat będzie równie bogaty w świadectwa oraz ich owoce na całym świecie.

Nawiedzenie Najświętszej Maryi Panny Wniebowstąpienie Pańskie

31 maja obchodzimy uroczystość Nawiedzenia Najświętszej Maryi Panny. Jest ono ważnym wydarzeniem w chrześcijańskiej tradycji, opisanym w Nowym Testamencie, szczególnie w Ewangelii Łukasza. Upamiętnia wizytę Najświętszej Maryi Panny u św. Elżbiety.

Opis Nawiedzenia znajdujemy w Ewangelii Łukasza. Po otrzymaniu wiadomości od Archanioła Gabriela o tym, że zostanie Matką Zbawiciela (Łk 1:26-38), Maria wyrusza do Judy, do miasta w górach, gdzie mieszkała Elżbieta. Maria przybywa do domu Zachariasza i Elżbiety, która jest w szóstym miesiącu ciąży z Janem Chrzcicielem. Gdy Maria wchodzi i ją wita, dziecko w łonie Elżbiety porusza się, a sama Elżbieta zostaje wypełniona Duchem Świętym. Kobieta woła głośno: *Błogosławiona ty między niewiastami, a błogosławiony owoc łona twego!* (Łk 1:42). Następnie dodaje: *Skąd mi to, że przychodzi do mnie Matka mego Pana?* (Łk 1:43). Te słowa podkreślają wyjątkową rolę Maryi jako Matki Mesjasza. Maria odpowiada pieśnią znaną jako *Magnificat* (Łk 1:46-55). Jest to hymn uwielbienia Boga za Jego dzieła i Jego łaskę wobec niej. W pieśni tej Maria wyraża swoją radość i zaufanie do Boga, podkreślając Jego miłosierdzie wobec tych, którzy Go boją się, i Jego sprawiedliwość wobec pysznych i bogatych. *Magnificat* stało się jedną z najważniejszych modlitw chrześcijańskich i jest śpiewane lub recytowane podczas nieszporów w liturgii godzin. Maria pozostaje u Elżbiety około trzech miesięcy, po czym wraca do swojego domu (Łk 1:56). Ten okres spędzony razem umacnia więź między kuzynkami i pozwala Marii wspierać Elżbietę w ostatnich miesiącach jej ciąży.

Nawiedzenie ukazuje posłuszeństwo i gotowość Maryi do wypełnienia Bożego planu. Jej szybka reakcja na wiadomość od Archanioła Gabriela i decyzja o natychmiastowym wyruszeniu do Elżbiety pokazują jej wiarę i oddanie. Spotkanie Maryi i Elżbiety symbolizuje łączność między Starym a Nowym Przymierzem. Elżbieta, reprezentująca Stary Przymierze, wita Marię, która niesie Nowe Przymierze w swoim łonie. To spotkanie jest więc prefiguracją spotkania między Izraelem a Kościołem. Reakcja Jana Chrzciciela w łonie Elżbiety na obecność Maryi i Jezusa jest znakiem jego przyszłej roli jako poprzednika i przygotowującego drogę dla Mesjasza. Już w łonie matki Jan rozpoznaje obecność Zbawiciela.

Święto Nawiedzenia NMP w niektórych krajach, takich jak Polska, jest to świętem nakazanym. W liturgii tego dnia czytana jest perykopa z Ewangelii Łukasza, a *Magnificat* jest śpiewane lub recytowane podczas nieszporów. W niektórych regionach Polski organizowane są procesje na cześć Nawiedzenia. Wierni idą w procesji, naśladując podróż Maryi do Elżbiety, co ma głębokie znaczenie duchowe i wspólnotowe.

Motyw Nawiedzenia jest często przedstawiany w sztuce sakralnej, w obrazach, rzeźbach i witrażach, ukazując spotkanie Maryi i Elżbiety, często z akcentem na radość i błogosławieństwo, które towarzyszyły temu wydarzeniu. Nawiedzenie NMP jest więc nie tylko ważnym wydarzeniem biblijnym, ale także głęboko zakorzenionym w tradycji i duchowości chrześcijańskiej, podkreślającym rolę Maryi w Bożym planie zbawienia.

Wniebowstąpienie Pańskie jest jednym z głównych wydarzeń w życiu Jezusa Chrystusa, opisanym w Nowym Testamencie. Święto to obchodzimy w czwartek, 40 dni po Niedzieli Zmartwychwstania Pańskiego. Upamiętnia ono moment, w którym Jezus wstąpił do Nieba po swoim Zmartwychwstaniu.

W Ewangelii Łukasza czytamy: *A On wyprowadził ich aż pod Betanię i, podniósł ręce, błogosławił ich. I stało się, gdy ich błogosławił, oddalił się od nich i był wznoszony do nieba. Oni zaś, ukloniwszy Mu się, wrócili do Jerozolimy z wielką radością i byli nieustannie w świątyni, chwalcąc i błogosławiąc Boga* (Łk 24:50-53). W Dziejach Apostolskich jest więcej szczegółów: *A gdy to mówił, wznieśli Go na oczach ich do nieba i zasłoniła Go chmura przed ich oczami. A gdy patrzyli w niebo, gdy On odszedł, oto dwaj mężowie w białych szatach stanęli przy nich i powiedzieli: Mężowie Galilei, dlaczego stoicie patrząc w niebo? Ten Jezus, który wzięty został od was do nieba, przyjdzie tak, jak Go widzieliście odchodzącego do nieba* (Dz 1:9-11). Ten fragment podkreśla, że wniebowstąpienie było wydarzeniem publicznym, świadczonym przez uczniów, i że Jezus wstąpił do nieba w chwale, zapowiadając swoje powtórne przyjście.

Wniebowstąpienie zakończyło ziemską misję Jezusa, który po Zmartwychwstaniu spędził 40 dni z uczniami, umacniając ich wiarę, tym samym przygotowując do misji głoszenia Ewangelii. Wniebowstąpienie było zatem naturalnym zakończeniem tego okresu i oznacza, że Jezus wstąpił do nieba, aby zasiadać po prawicy Ojca. Jest to wyraz Jego zwycięstwa nad grzechem i śmiercią oraz Jego pełni władzy i chwały. Jako Zbawca, Jezus panuje nad wszechświatem i przygotowuje miejsce dla swoich wybranych (J14:2-3). Wniebowstąpienie było konieczne, aby umożliwić zesłanie Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy. Jezus obiecał uczniom, że po Jego odejściu przyśle im Pocieszyciela, Ducha Świętego, który będzie ich nauczał i przypominał im wszystko, co powiedział (J14:16-17, 26). Słowa aniołów do uczniów (*Ten Jezus, który wzięty został od was do nieba, przyjdzie tak, jak Go widzieliście odchodzącego do nieba*) zapowiadają powtórne przyjście Chrystusa na końcu czasów. To wydarzenie budzi nadzieję i oczekiwanie wśród chrześcijan na Jego powrót w chwale.

Święto to jest nakazane, co oznacza, że wierni są zobowiązani do uczestnictwa we Mszy Świętej. W niektórych krajach, takich jak Polska, jest to również dzień wolny od pracy. W Kościołach protestanckich i prawosławnych również jest obchodzone, choć data może się różnić ze względu na różnice w kalendarzach liturgicznych. Podczas Mszy Świętej odczytywane są odpowiednie fragmenty Pisma Świętego, które opisują wniebowstąpienie Jezusa. Czytane są perykopy z Ewangelii Łukasza i Dziejów Apostolskich. Homilia koncentruje się na znaczeniu wniebowstąpienia dla życia chrześcijańskiego i nadziei na powtórne przyjście Chrystusa. W niektórych regionach organizowane są procesje, które symbolizują wniebowstąpienie Jezusa. Wierni niosą krzyże i śpiewają pieśni pasyjne, a w kościołach odbywają się specjalne nabożeństwa, modlitwy i adoracje Najświętszego Sakramentu.

Wniebowstąpienie Pańskie jest więc nie tylko ważnym wydarzeniem biblijnym, ale także głęboko zakorzenionym w tradycji i duchowości chrześcijańskiej, podkreślającym zwycięstwo Chrystusa nad grzechem i śmiercią oraz Jego władzę i chwałę.

Święty Filip Apostoł

Święty Filip Apostoł jest jednym z dwunastu apostołów Jezusa Chrystusa, którego życie, choć nie tak dobrze udokumentowane jak niektórych innych apostołów, odgrywa ważną rolę w Nowym Testamencie i wczesnej historii Kościoła.

Filip pochodził z Betsaidy w Galilei, podobnie jak apostołowie Andrzej, Piotr i Jakub oraz Jan, synowie Zebedeusza (J1:44). Został powołany przez Jezusa do grona dwunastu apostołów, co jest opisane w Ewangeliach. W Ewangelii czytamy, że Jezus znalazł Filipa i powiedział mu: *Idź za Mną* (J1:43-51). Filip natychmiast odpowiedział na wezwanie i został uczniem Jezusa. Po dołączeniu do uczniów Jezusa Filip znalazł Natanaela i powiedział mu: *Znaleźliśmy Tego, o Kim pisał Mojżesz w Prawie, i prorocy: Jezusa, syna Józefa, z Nazaretu* (J1:45). To pokazuje jego zapał i chęć dzielenia się dobrą nowiną. Jak wszyscy apostołowie, Filip brał udział w misji ewangelizacyjnej Jezusa. Towarzyszył Mu podczas cudów, nauk i uzdrowień. Opisany jest incydent, gdy podczas cudu rozmnożenia chleba i ryb, Jezus zwraca się do Filipa pytając, gdzie kupić chleb, by nakarmić tłum. Filip odpowiada, że nawet za 200 denarów nie kupią tyle chleba, by każdy choć trochę dostał. Było to sprawdzianem wiary Filipa, gdyż Jezus miał zamiar dokonać cudu (J6:5-7). Filip jest również wspomniany w Ewangelii, gdzie wraz z Andrzejem został podejściem przez pewnych Greków, którzy chcieli zobaczyć Jezusa. Filip przekazał tę prośbę Andrzejowi, a następnie obaj przekazali ją Jezusowi. (J12:21-22). Ten epizod pokazuje, że Filip był otwarty na misję poza granicami Izraela. Po wniebowstąpieniu Jezusa i zejściu Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy, Filip, wraz z innymi apostołami, rozpoczął głoszenie Ewangelii. Dzieje Apostolskie wspominają, że apostołowie byli świadkami narodzin Kościoła i jego rozwoju (Dz1, 13; 2, 1-4).

Tradycja kościelna przypisuje świętemu Filipowi misjonarskie podróże do różnych regionów. Według różnych przekazów głosił Ewangelię w Frygii, Syrii i Małej Azji. Istnieje kilka wersji dotyczących jego śmierci. Najpowszechniejsza tradycja głosi, że został ukrzyżowany głową w dół w Hierapolis we Frygii. Inne tradycje mówią o śmierci przez powieszenie lub ukrzyżowanie w normalnej pozycji. Niezależnie od szczegółów, uznaje się, że zmarł męczeńską śmiercią za wiarę. Relikwie św. Filipa miały zostać przeniesione do Rzymu za pontyfikatu papieża Grzegorza I Wielkiego (590–604).

Apostoł jest wspominany w liturgii Kościoła katolickiego, prawosławnego i innych wspólnot chrześcijańskich. Jego wspomnienie liturgiczne przypada 6 maja (wspólnie ze św. Jakubem Młodszym) w Kościele katolickim. Jest patronem miast, regionów i kościołów na całym świecie, m.in. Luksemburga, a także kapeluszników i cukierników. W sztuce przedstawiany jest często z krzyżem, księgą lub rybą (nawiązanie do cudu rozmnożenia chleba). Jego imię nosi wiele parafii i instytucji katolickich. Często przedstawiany jest w sztuce sakralnej, zwłaszcza na obrazach ukazujących dwunastu apostołów.

Święty Filip, choć mniej znany niż niektórzy inni apostołowie, odegrał istotną rolę w historii wczesnego Kościoła i misji ewangelizacyjnej. Jego oddanie Chrystusowi i męczeństwo czynią go ważną postacią w tradycji chrześcijańskiej.

Święty Jakub

Święty Jakub, zwany Jakubem Większym, należał do grona najbliższych uczniów Jezusa, a jego życie i męczeńska śmierć odcisnęły znaczące piętno na historii chrześcijaństwa.

Jakub urodził się w Betsaidzie w Galilei. Jego ojciec, Zebedeusz, był rybakiem, a matka, Salome, jest czasem utożsamiana z Marią Kleofasową, która była przy krzyżu Jezusa (J19:25). Jakub wraz z bratem Janem pracowali z ojcem przy łowieniu ryb (Mt 4:21; Mk 1:19), kiedy bracia zostali powołani przez Jezusa. W Ewangelii (Mt 4:21) i (Mk 1:19-20) opisują, jak Jezus wezwał ich, gdy naprawiali sieci i natychmiast poszli za Nim, pozostawiając ojca i łódź. Z tego powodu, Jakub i Jan zwani byli *synami grzmotu* (Mk 3:17), co mogło odnosić się do ich zapalczego charakteru.

Jakub należał do wewnętrznego kręgu apostołów, obok Piotra i Jana. Był obecny przy kluczowych wydarzeniach w życiu Jezusa, takich jak przemienienie Pańskie (Mt 17:1-9; Mk 9:2-8; Łk 9:28-36), wskreszenie córki Jaira (Mt 9:18-26; Mk 5:21-43; Łk 8:40-56) oraz modlitwa w Ogrójcu (Mt 26:36-46; Mk 14:32-42). Jakub i Jan wykazali się ambicją, prosząc Jezusa, aby mogli usiąść po Jego prawicy i lewicy w Jego królestwie (Mt 20:20-23; Mk 10:35-40). Jezus odpowiedział im, ucząc pokory i służby, mówiąc, że miejsca te nie należy do Niego rozdzielać, lecz są przeznaczone dla tych, dla których je Ojciec przygotował. Po zejściu Ducha Świętego w dzień Pięćdziesiątnicy, Jakub, wraz z innymi apostołami, rozpoczął głoszenie Ewangelii. Dzieje Apostolskie wspominają, że apostołowie byli świadkami narodzin Kościoła i jego rozwoju (Dz 1:13; 2:1-4).

Jakub Większy jest pierwszym z apostołów, który poniósł męczeńską śmierć. Dzieje Apostolskie opisują, jak król Herod Agryppa I kazał go ściąć mieczem około roku 44 n.e. (Dz 12:1-2) Był to okres prześladowań chrześcijan, a śmierć Jakuba miała na celu zyskać przychylność Żydów. Jest on tym samym jedynym apostołem, którego śmierć została udokumentowana w Piśmie Świętym.

Święty Jakub jest patronem Hiszpanii, Portugalii, pielgrzymów, rycerzy, farmaceutów, kapeluszników, rybaków i piechurów. Często przedstawiany jest z muszlą, która jest symbolem Drogi św. Jakuba, oraz z mieczem, narzędziem jego męczeństwa. Według tradycji, jego ciało zostało przeniesione do Hiszpanii, a jego grób odnaleziono w IX wieku w Santiago de Compostela. To miejsce stało się ważnym celem pielgrzymek, znanym jako Droga św. Jakuba (Camino de Santiago). Jego wspomnienie liturgiczne przypada 25 lipca w lecz jest również wspominany 6 maja wspólnie ze świętym Filipem Apostołem.

Święty Jakub, jako pierwszy męczennik wśród pozostałych apostołów, pozostawił trwałe dziedzictwo w Kościele. Jego odwaga i oddanie wierze czynią go wzorem dla wielu chrześcijan na przestrzeni wieków.

**Chciałbyś współtworzyć nasze parafialne pismo?
Pisanie tekstów nie sprawi Ci problemu?
Dołącz do naszego zespołu!**

**napisz do nas:
uswfranciskagazetka@gmail.com**

Reguły Życia Kapucynów

Zakon Braci Mniejszych Kapucynów (Ordo Fratrum Minorum Capuccinorum, skrót OFMCap) jest jedną z gałęzi zakonu franciszkańskiego. Kapucyni wywodzą się od reformy dokonanej przez św. Mateusza z Bascio w XVI w., która miała na celu powrót do pierwotnej reguły św. Franciszka z Asyżu i jej surowego przestrzegania.

Aby zrozumieć, na czym polega postęga tego zakonu, należy poznać najpierw fundamentalne Reguły Życia Kapucynów.

1. Ubóstwo

Kapucyni złożyli śluby ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Ubóstwo jest szczególnie podkreślane, gdyż naśladują w ten sposób życie Chrystusa i św. Franciszka. Zakonnicy nie posiadają żadnej własności, ani osobistej, ani wspólnotowej. Wszystko, czego używają, jest własnością zakonu i jest im przydzielane według potrzeb.

2. Czystość

Ślub czystości oznacza, że kapucyni zobowiązują się do życia w celibacie. Jest to wyraz pełnego oddania się Bogu i misji ewangelizacyjnej.

3. Posłuszeństwo

Kapucyni składają ślub posłuszeństwa, co oznacza, że podporządkowują swoją wolę woli przełożonych i regułom zakonnym. Posłuszeństwo jest kluczowym elementem ich życia wspólnotowego i misyjnego.

4. Życie Wspólnotowe

Kapucyni żyją we wspólnotach klasztornych, zwanych konwentami. Życie we wspólnocie jest ważne dla wzajemnego wspierania się w duchowości i misji. Wspólnota jest miejscem modlitwy, pracy i wspólnego życia.

5. Modlitwa

Modlitwa jest centralnym elementem życia kapucynów. Codziennie odprawiają liturgię godzin (brzechwa, tercja, seksta, nona, nieszpory i kompleta), uczestniczą w Mszy Świętej i oddają się indywidualnej modlitwie. Szczególnie ważna jest modlitwa kontemplacyjna, która ma pomóc w głębszym zrozumieniu i zjednoczeniu z Bogiem.

Pomoc dla Aleksandra

W Niedzielę Palmową w korytarzu klasztoru naszego kościoła miał miejsce Kiermasz Wielkanocny.

Wydarzenie to miało charakter charytatywny, a celem była zbiórka środków na leczenie i zakup protezy nogi dla Aleksandra Pogody, który zmagają się z nowotworem kości. Do nabycia były ozdoby wielkanocne, stroiki wykonane z naturalnych roślin, rękodzieło koronkarskie, przedmioty powstałe w drukarce 3D, a ciasta, babeczki, pierogi, domowy pasztet, chleb ze smalcem oraz kawa i herbata. W akcji wzięło udział mnóstwo wiernych z naszego kościoła, którzy chętnie pomogli w tym szczytnym celu. W sumie tego dnia uzbieranych zostało blisko 4700€, które jeszcze tego samego dnia trafiły do chłopca i jego rodziny.

6. Ewangelizacja i Posługa

Kapucyni są zaangażowani w działalność misyjną i ewangelizacyjną. Pracują w parafiach, prowadzą rekolekcje, misje ludowe, spowiedzi i inne formy duszpasterstwa. Są obecni także w misjach zagranicznych, szczególnie w krajach biednych i potrzebujących.

7. Praca

Kapucyni pracują, aby utrzymać się i wspierać swoje wspólnoty. Praca jest również formą ewangelizacji i świadectwa. Mogą to być prace fizyczne, duszpasterskie, edukacyjne lub charytatywne.

8. Asceza i Pokuta

Asceza i pokuta są ważnymi elementami życia kapucynów. Obejmują to posty, umartwienia, dyscyplinę i inne formy samoograniczenia, które mają pomóc w walce z grzechem i wzrastaniu w duchowości.

9. Studium i Formacja

Kapucyni dbają o swoją formację duchową i intelektualną. Uczestniczą w kursach, studiach teologicznych i formacjach, aby głęboko zrozumieć naukę Kościoła i lepiej realizować swoją misję.

10. Ducha Świętego

Kapucyni starają się żyć w duchu św. Franciszka, naśladując jego radość, prostotę i miłość do bliźniego. Szczególnie ważne jest naśladowanie jego miłości do stworzenia i troski o ubogich i potrzebujących.

Konstytucje Zakonne

Oprócz powyższych zasad, życie kapucynów jest również regulowane przez Konstytucje Zakonne, które są oficjalnymi prawami i przepisami zakonu. Konstytucje określają strukturę władzy w zakonie, rolę i obowiązki różnych urzędów, zasady przyjmowania nowych członków, formację nowicjatu i junioratu oraz inne aspekty życia zakonnego.

Duchowość Kapucyńska

Duchowość kapucyńska opiera się na nauce św. Franciszka i Ewangelii. Kapucyni dążą do naśladowania Chrystusa w ubóstwie, pokorze i miłości. Szczególnie ważne jest dla nich życie w duchu pokuty, modlitwy i służby bliźniemu. Kapucyni są znani z swojej prostoty życia, radości i otwartości na potrzeby współczesnego świata. Przez swoje życie i działalność, starają się być świadkami Ewangelii i przynosić radość i nadzieję ludziom we współczesnym świecie.

Chcemy pomagać!

Polonia z Kościoła św. Franciszka z Asyżu oraz Bracia Kapucyni zapisują nowe wydarzenie w kalendarzu wspólnoty.

Ostatnie wydarzenie charytatywne, jakim był Kiermasz Wielkanocny oraz jego sukces przyniósł organizatorom kolejny pomysł niesienia pomocy potrzebującym. Powstała idea, która będzie rozwijana w ramach wspierania osób chorych, wykluczonych społecznie, potrzebujących oraz nieradzących sobie z problemami. - *Takich osób jest wiele, a nie każdy mówi o swoich problemach. Chcemy dotrzeć do nich i dać im pewność, że mogą na nas polegać.* - mówią organizatorzy. W najbliższym czasie, bo już 1 czerwca b.r., będziemy mogli wszyscy wesprzeć tę inicjatywę biorąc udział w charytatywnym pikniku z okazji Dnia Dziecka. Szczegóły wydarzenia na kolejnej stronie oraz na plakatach w Kościele.

**01.06.2025
OD 14:00
W OGRODZIE
KLASZTORU**

**BRACIA KAPUCYNI ORAZ WSPÓLNOTA POLSKA
ZAPRASZAJĄ NA**

DZIEŃ DZIECKA

Z PIKNIKIEM CHARYTATYWNYM

W PROGRAMIE MOC ATRAKCJI DLA DZIECI:

- dmuchany zamek
- malowanie buziek
- animacje dzieci
- zdjęcia na ścianie
- bezpieczna strefa malucha - dla dzieci do 5 lat
- występy scholi dziecięcej
- wata cukrowa i popcorn
- hot dogi i frytki

w trakcie zabawy wizyta
**GOŚCIA
SPECJALNEGO**
oraz
LOTERIA FANTOWA

W ogrodzie i klasztornej kawiarence
Cappuccino odbędzie się również
charytatywna kwesta. Dla każdego
będzie piknik z grillem oraz bufet
kawowy.

Karnety na posiłki i napoje
o wartości 10€ i 20€ będą do nabycia
w korytarzu klasztoru.

Zapraszamy!

Kościół św. Franciszka z Asyżu
Ossenmarkt 14
(impreza w ogrodzie od italielei 98A)
2000 Antwerpen

Pielgrzymka młodzieży do Rzymu

7–11 lipca 2025

Podróż samolotem

Temat: Spotkanie z pierwszymi chrześcijanami

Przewodnik, historyk, pisarz, Erik De Smet

Program:

Wtorek: Długi spacer od Bazyliki św. Jana na Lateranie przez Koloseum i Forum Romanum do centrum miasta. Po południu Msza Święta i spotkanie w kościele św. Juliana Flamandzkiego (do potwierdzenia).

Środa: Przed południem wizyta w Bazylice św. Piotra. Po południu zwiedzanie kościołów w dzielnicy Trastevere. Możliwość Mszy Świętej w Kościele Fryzyskim (do ustalenia).

Czwartek: Wizyta w Bazylice św. Pawła za Murami oraz katakumbach św. Domitylii. Msza Święta w katakumbach (wymagana rezerwacja). Wspólne czytanie Listu do Rzymian.

Piątek: Dzień wolny lub kontynuacja programu.

Więcej informacji, w każdy czwartek o godz.19.00 w kościele kapucynów w Antwerpii.

Pielgrzymka

Praga- Karlów Wary 13-15 czerwca 2025

PODSTAWOWE INFORMACJE:

- NOCLEG W HOTELU**
- PODRÓŻ AUTOKAREM**
- KOSZT 250€**

ZAPISY W KOŚCIELE ŚW. TERESKI BERCHEM
PRZY ZAPISACH OBOWIĄZUJE WPLATA
ZADATKU 100€

Zaproszenie

na spotkanie wstępne
DDD (Dorośle Dzieci Dysfunkcji)
27-29.06.2025
„Marianum” w Carlsbergu

- DDD to dorośle dzieci dysfunkcji, które cechuje m.in. niskie poczucie własnej wartości, napięcie emocjonalne przechodzące w zachowania agresywne, lęk przed wchodzeniem w związki, brak umiejętności mówienia o swoich emocjach, trudności w rozwiązywaniu konfliktów, problemy w wychowywaniu własnych dzieci, skłonność do uzależnień.

Najczęstsze dysfunkcje to :

- uzależnienie jednego lub kilku członków (np. alkoholizm, hazard, narkomania),
- choroba psychiczna rodzica
- śmierć rodzica,
- stosowanie przemocy fizycznej, psychicznej lub seksualnej,
- rozwód rodziców.

Celem spotkania jest przepracowanie swojego dzieciństwa, uzdrowienie wewnętrznych zranień hamujących osobisty rozwój, odnalezienie siebie, wzięcie odpowiedzialności za swoje życie, twórcze życie swoim życiem, życie w wolności, radości i pokoju.

Spotkanie prowadzi pani **Maria Rabsztyń**,
psycholog z Katowic,
opiekę duchową podejmuje ks. **Jacek Herma**.

Cena w starym domu 110 euro, w domu JP II w pokojach z łazienkami 130 euro, dodatkowe informacje już dla konkretnych uczestników spotkania. Zgłoszenia proszę kierować na adres bmazur@oaza.de

Bardzo prosimy o zawiadomienie o tym spotkaniu przyjaciół, znajomych, może kogoś z rodziny, to może być bardzo konkretna pomoc. Diakonia Marianum ©.

Królowej Anielskiej Śpiewajmy to pieśń maryjna śpiewana bardzo często podczas majówek. Jest utworem z długą i bogatą historią. Portretuje Matkę Bożą jako osobę szczególną i przyjazną, a także Tytana ludzkich umysłów. Ten wzruszający hymn opowiada o pięknych cechach Maryi, które uwielbia nasz Ukochany Pan. Czci przepiękne wzory i oddaje hołd potężnej niewinnej Królowej. Pieśń ta poruszająca serca ludzi religii, pozwala nam zechcieć by błagać Ojca Niebieskiego o zachowanie w modlitwie dla wierzących w Chrystusa. Niesie ze sobą śpiew, uwielbienie i podziękowanie ku Aniołom Niebieskim. Ta nadzwyczajna piosenka mówi nam, że niezależnie od sytuacji i trudnych chwil, należy regularnie upominać się o błogosławieństwo, jasność i moc Maryi.

*Królowej anielskiej śpiewajmy
Różami uwieńczmy jej skroń
Jej serca w ofierze składajmy
Ze łzami wołajmy doń*

*O tronie Ty Boga żywego
O słońce nadziei i łask
O różdżko przedziwna Jessego
Jak wielki cnót Twych jest blask*

**O Maryjo, bądź nam pozdrowiona
Bądź Ty zawsze matką nam
O Maryjo, bądź nam pozdrowiona
Bądź Ty zawsze matką nam**

**O Maryjo, bądź nam pozdrowiona
Bądź Ty zawsze matką nam
O Maryjo, bądź nam pozdrowiona
Bądź Ty zawsze matką nam**

*Przez Ciebie, o Matko miłości
Łask wszelkich udziela nam Bóg
A my Ci hołd dajem wdzięczności
Upadłszy do Twoich nóg*

**O lilijo, jakżeś Ty wspaniała,
Wszelkich cnót rozlewasz woń
O lilijo, jakżeś Ty wspaniała,
Wszelkich cnót rozlewasz woń**

Zapraszamy na rekolekcje z ks. dr Tomaszem Kosteckim.

Piątek 30 maja - Niedziela 01 czerwca.

W sobotę również dzień skupienia dla mężczyzn.

Zachęcamy do współtworzenia naszego pisma - każdy, kto ma ciekawy pomysł, wizję na kolejne artykuły, relacje i tematy jest mile widziany. Zapraszamy do kontaktu drogą mailową na adres:

uswfranciszkagazetka@gmail.com

lub zostawiając do siebie kontakt w Zakrystii po Mszach Świętych.

Redakcja i opracowanie:

Urszula Mikita,

br. Marcin Derdziuk,

Kontakt:

uswfranciszkagazetka@gmail.com

Kapucyni Antwerpia

Ossenmarkt 14

2000 Antwerpen

e-mail: kapucyni.antwerpia@gmail.com

rektor kościoła tel. (+32) 474 624 031

Msze Święte

Sobota: 18:00 (międzynarodowa)

Niedziela: 09:00, 12:30, 17:00 (po polsku)

I piątek miesiąca

Spowiedź od godz. 18.00

Msza św. o 20:00, po Mszy św.

Adoracja

I sobota miesiąca

Msza św. o godz. 18.00

Adoracja i różaniec od godz. 19.00

Uwielbienie do godz. 24.00

Nabożeństwa majowe

w naszym ogrodzie

o godz. 19.00. (W piątek w kościele, w niedzielę po Mszy o godz. 17.00)

Ogłoszenia

- Zapraszamy do naszej kawiarenki **Capuccino** po każdej niedzielnej Mszy Świętej.
- W naszym **Centrum Liturgicznym** znajduje się wiele ciekawych książek, dewocjonałów i pamiątek z pielgrzymek. Wejście przez pokój dziecięcy.
- Zachęcamy dzieci i dorosłych do uczestnictwa w **Scholi**
- Zapraszamy do korzystania z samoobsługowej wypożyczalni książek **Książka w obiegu**. Książki znajdują się w korytarzu po prawej stronie kościoła, przy wejściu na balkon.
- Zapraszamy na **kurs przygotowujący do sakramentu małżeństwa** w każdą niedzielę o godz. 17.00. Msza św., następnie konferencje dla narzeczonych.

Pokoloruj obrazek

